

Šta za mene znači zajedništvo u različitosti?

U mom odjeljenju sam dio zajednice, ali se često osjećam kao da sam na njenoj ivici. Prisutan sam na časovima, redovno odgovaram, ispunjavam obaveze i odličan sam učenik. Ipak, kada zazvoni zvono za odmor tišina oko mene postaje glasnija od svega onoga što sam rekao na času.

Različitost kod mene u odnosu na drugu djecu se ne vidi na prvi pogled, a ni na svaki sljedeći. Ne dolazim iz drugog mjesta, ne govorim drugim jezikom. Jedina moja različitost jeste što volim da učim, što poštujem pravila i što smatram da nas znanje povezuje. Međutim, mene upravo to odvaja od drugih.

Više ne znam ni kada je to počelo, ali mjesto pored mene u klupi je skoro pa uvijek prazno. Jedino kada je nastavnica, zbog toga što su neki učenici nemirni, potrebno da nekog učenika premjestite da sjedne pored mene u klupi, jer su sigurni da neće sa mnom pričati. Ali, ne zato što ja, možda, ne bih želio.

Na velikom odmoru – stanje je isto. To vrijeme sam u najvećem broju situacija sam, šetam oko škole, pojedem užinu... Nekada se zapitam gdje sam pogriješio. Ima djece koja dođu iz druge države, slabo poznaju jezik, pa su opet bolje prihvaćena od mene. U nekim trenucima se priključim grupi, ali se osjetim nepoželjno i ne želim da se namećem. A volio bih... da i ja razgovaram sa njima o različitim temama – i ja volim fudbal, igrice, serije...

Često ne znam da li imamo neki domaći, jer nastavnici kažu nekome od učenika da to pošalje na grupu, a opet nijesam ni član te grupe. Jedan od dječaka je rekao da ne mogu biti član te grupe, a nijesam mu ništa loše uradio, nikada mu nijesam ružnu riječ rekao... Čak je i ostaloj djeci rekao da me ne smiju dodati u grupu. Nastavnici nekada nemaju razmijevanja za moju situaciju. Kada se desi da ne uradim domaći, koji je poslat na grupu, neki nastavnici kažu da to nije njihov problem zašto ja nijesam član te grupe.

Možda sam ja zaista drugačiji?! Često kada dođem kući plačem... Postavim sebi pitanje – gdje sam pogriješio. Moja mama kaže da sam ja sjajan dječak i da je vrlo ponosna na mene. To što oni ne žele da me prihvate, mama kaže, njihov je gubitak jer bih bio dobar drug. Ali... mene njene riječi utješe, ali sam i dalje usamljen... Sve moje petice ne mogu da mi objasne zašto nijesam prihvaćen i gdje griješim...

Ne želim da to što sam odličan đak, da to što redovno radim domaći bude zid između mene i ostale djece u odjeljenju. Zajedništvo za mene ne predstavlja takmičenje, nego prostor da se svi istaknemo, svako na svoj način.

Zajedništvo u različitostima je prihvatiti nekoga baš takav kakav jeste, sa svim svojim manama. Dati priliku svakome, popričati, pomoći, pružiti ruku za drugarstvo...

I meni su, kao i svima ostalima, potrebni razgovori, smijeh i prijatelji, a ne samo dobre ocjene.

Mama često kaže da na kraju tunela stoji svjetlo. Mislim da tek sada razumijem šta to znači. Vjerujem da će moja različitost razbiti tu tamu i donijeti i za mene neke sunčane dane. Na kraju – ja sam samo dječak koji želi da bude prihvaćen, sa svim svojim manama i vrlinama.

Andrej Janjušević VII e

OŠ „21. MAJ“, PODGORICA